

РЕШЕНИЕ

№ 2171

гр. София, 28.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-A СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и четвърти април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Стела Кацарова

Членове: Галина Ташева
Георги Ст. Чехларов

при участието на секретаря Евдокия-Мария Ст. Панайотова като разгледа докладваното от Георги Ст. Чехларов Въззивно гражданско дело № 20221100511038 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 – чл. 273 ГПК.

С решение № 20038148 от 26.05.2022 г., поправено с решение № 20054378 от 23.08.2022 г., постановено по гр. д. № 18563 по описа за 2020 г. на СРС, ГО, 177 състав, ответникът Главна дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението“ към Министерството на вътрешните работи, с адрес: гр. София, ул. „*****“, е осъден да заплати на Н. В. Х., ЕГН: *****, сумата от 1603,14 лева, представляваща допълнително възнаграждение за положен извънреден труд под формата на нощен труд за периода от 01.03.2017 г. – 29.02.2020 г., получени чрез преизчисляване на нощния труд с коефициент 1,143, отчетен като извънреден и законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба – 20.03.2020 г. до окончателното изплащане на вземането, както и сумата от 219,06 лв., представляваща лихва за забава върху главницата за периода от 01.03.2017 г. – 20.03.2020 г.

Срещу решението е постъпила въззивна жалба от ответника Главна дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението“ към Министерството на вътрешните работи, в която се сочи, че постановеното решение е неправилно. Въззивникът излага доводи, че Наредбата за структурата и организацията на работната заплата не е приложима при служебните правоотношения, каквото е и процесното, съответно налице е специална нормативна уредба по отношение отчитането и заплащането на

нощния труд в МВР. Моли се за отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго, с което предявените искиове да бъдат отхвърлени.

В срока по чл.263,ал.1 ГПК е постъпил отговор на въззивната жалба от ищеца Н. В. Х., в който същата се оспорва. Излагат се доводи за правилност и законосъобразност на обжалваното решение и се моли същото да бъде потвърдено.

Софийски градски съд, като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид доводите, наведени с въззивната жалба, за наличието на пороци на атакувания съдебен акт и възраженията на насрещната страна, приема следното:

Предявени за разглеждане са обективно кумулативно съединени искиове с правно основание чл. 187, ал. 5, т. 2, вр. чл. 178, ал. 1. т. 3 от ЗМВР и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Настоящият съдебен състав намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. Същото обаче е неправилно, като съображенията на въззивния съд да достигне до този извод са следните:

Безспорно между страните по делото е обстоятелството, че за процесния период същите са били обвързани от служебно правоотношение, по силата на което ищецът е изпълнявал длъжността „старши пожарник“ в УПБЗН – Банкя към девета РСПБЗН към ответника Главна дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението“ към Министерството на вътрешните работи. Тези обстоятелства се подкрепят и от приетите писмени доказателства, както и констатациите на вещото лице по изслушаната пред първоинстанционния съд съдебна счетоводна експертиза.

Основния довод, наведен във въззивната жалба касае обстоятелството дали при отчитане и заплащане на положените часове нощен труд от служителите на МВР са приложими разпоредбите на КТ и на чл. 9, ал. 2 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата /НСОРЗ/ или следва да се прилагат разпоредбите на специалния ЗМВР и на издадените въз основа на него подзаконови нормативни актове.

На първо място, следва да се съобрази, че между страните не е спорно и от представените писмени доказателства, се установява, че в процесния период ищецът е заемал длъжност, определяща го като държавен служител по смисъла на чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР. Съгласно изричната разпоредба на ал. 2 на чл. 142 ЗМВР, статутът на държавните служители по ал. 1, т. 1 се урежда със ЗМВР.

По основния спорен въпрос между страните е дадено задължително

тълкуване на закона в Тълкувателно решение № 1/2020 г. по т.д. 1/2020 г. на ОСГК на ВКС, съгласно което при отчитане и заплащане на положените часове нощен труд от служители на Министерство на вътрешните работи не са приложими разпоредбите на Кодекса на труда и на Наредбата за структурата и организацията на работната заплата /в частност разпоредбата на чл. 9, ал. 2 от същата наредба/ и следва да се прилагат разпоредбите на специалния Закон за Министерството на вътрешните работи и на издадените въз основа на него подзаконови нормативни актове.

В чл.187, ал.1 и ал.3 ЗМВР е регламентирана нормалната продължителност на работното време на държавните служители в МВР – 8 часа дневно и 40 часа седмично при 5-дневна работна седмица, като за работещите на 8, 12 или 24-часови смени се установява сумирано изчисляване на работното време за тримесечен период. При работа на смени е възможно полагането на труд и през нощта между 22:00 и 6:00 часа, като работните часове не следва да надвишават средно 8 часа за всеки 24-часов период. Нормата на чл. 187, ал. 1 ЗМВР е императивна и предвижда, че нормалната продължителност на работното време е 8 астрономически часа, независимо от частта на денонощието, в която работният ден се разполага – през деня, в неговата „светла“ част и през нощта – в неговата „тъмна“ част, съответно не е налице празнота в правната уредба.

При съпоставката на цитираните норми с чл. 140 КТ, която определя нормалната продължителност на седмичното работно време през нощта на работниците и служителите от частния сектор /при 5-дневна работна седмица – до 35 часа, или до 7 часа на ден/, е видно, че разпоредбите на ЗМВР установяват по-голяма продължителност на работното време на служителите от МВР в сравнение с тази на работниците и служителите по трудово правоотношение. Това е така с оглед спецификата на извършваната от държавните служители работа, както и обстоятелството, че съобразно чл. 2 ЗМВР дейността на МВР, в т.ч. на служителите му, е насочена към защита на правата и свободите на гражданите, противодействие на престъпността, защита на националната сигурност, опазване на обществения ред и пожарна безопасност и защита на населението. Предвид това обстоятелство и високата степен на риск на извършваната дейност, законодателят е диференцирал правния режим, уреждащ ограничението на максималната продължителност на нощния труд, като за посочената категория държавни служители е предвидена по-дълга такава. Следва да се отбележи и че липсва пречка за възприемането на подобен подход, като съгласно решението на СЕС от 24.02.2022г., постановено по делото C-262/20, имащо задължителна сила за съда на основание чл. 633 ГПК, чл. 8 и чл. 12, б. а) от Директива 2003/88/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 4 ноември 2003 година относно някои аспекти на организацията на работното време не налагат да се приема национална правна уредба, която да предвижда, че нормалната продължителност на нощния труд за работниците от публичния сектор като полицаите и пожарникарите е по-кратка от предвидената за тях нормална

продължителност на труда през деня.

Липсата на възможността за преобразуване на нощния труд в дневен за процесната категория държавни служители, в която попада и ищецът в настоящото производство, е законодателно заложена предвид спецификата на служебните правоотношения и равенството на гражданите пред закона, като за неблагоприятните последици от полагането на нощен труд от служители на МВР, в ЗМВР са предвидени множество компенсаторни механизми – допълнително възнаграждение за прослужено време – чл. 178, ал.1, т. 1 ЗМВР, по-голям основен платен годишен отпуск /чл.189, ал.1 ЗМВР/, обезщетение при прекратяване на служебно правоотношение /чл.234, ал.1 ЗМВР/, по-благоприятен режим за заплащане на извънреден труд /чл.187, ал.5, 6 и 7 ЗМВР/, липса на задължение за заплащане на осигурителни вноски, по-благоприятни условия за придобиване право на пенсия /чл. 69, ал. 2 КСО/, пенсиониране при условията на I категория труд /чл. 69 КСО/ и др. По този начин законодателят е уредил механизъм за компенсация на предвидената по-висока продължителност на нощния труд, положен от процесната категория работници, в т.ч. и от ищеца. Този подход на законодателя съответства и на приетото с решение на СЕС от 24.02.2022г., постановено по дело С-262/2020г., съгласно което при всички случаи в полза работниците от публичния сектор като полицаите и пожарникарите трябва да има други мерки за защита под формата на продължителност на работното време, заплащане, обезщетения или сходни придобивки, които да позволяват да се компенсира особената тежест на полагания от тях нощен труд.

Ето защо и предявеният иск с правно основание чл. 178, ал. 1. т. 3 от ЗМВР за заплащане на извънреден труд се явява изцяло неоснователен за предявения размер от 1603,14 лева

Доколкото съдът не формира правни изводи за наличие на главен дълг, искът за заплащане на лихва за забава върху главницата в размер от 219,06 лв. за периода от 01.03.2017 г. – 20.03.2020 г. се явява изцяло неоснователен.

С оглед несъвпадението на крайните изводи на двете съдебни инстанции, решението на първоинстанционния съд следва да бъде отменено изцяло, а предявените от ищеца искове – отхвърлени.

По разноските:

В резултат от изводите, до които въззивният съд достигна, решението на първоинстанционния съд следва да се ревизира и в частта за разноските. Решението на СРС следва да бъде отменено в частта за присъдените разноски.

На въззивника следва да се присъдят разноски за производството пред първоинстанционния съд в размер от 100 лв. за юрисконсултско възнаграждение, както и разноски за производството пред въззивния съд в размер от 136,44 лв. за държавна такса и юрисконсултско възнаграждение.

Мотивиран от изложеното, Софийски градски съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 20038148 от 26.05.2022 г., поправено с решение № 20054378 от 23.08.2022 г., постановено по гр. д. № 18563 по описа за 2020 г. на СРС, ГО, 177 състав и вместо това постановява:

ОТХВЪРЛЯ предявените от Н. В. Х., ЕГН: *****, срещу Главна дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението“ към Министерството на вътрешните работи, с адрес: гр. София, ул. „****“, искове с правно основание чл. 187, ал. 5, т. 2 ЗМВР вр. с чл. 179, ал. 1 ЗМВР вр. с чл. 178, ал. 1, т. 3 ЗМВР и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, за заплащане на сумата от 1603,14 лева, представляваща допълнително възнаграждение за положен извънреден труд под формата на нощен труд за периода от 01.03.2017 г. – 29.02.2020 г., получени чрез преизчисляване на нощния труд с коефициент 1,143, отчетен като извънреден, както и сумата от 219,06 лв., представляваща лихва за забава върху главницата за периода от 01.03.2017 г. – 20.03.2020 г.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 ГПК Н. В. Х., ЕГН: *****, да заплати на Главна дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението“ към Министерството на вътрешните работи, с адрес: гр. София, ул. „****“, сумата от 100 лева, представляваща разноски за първоинстанционното производство, както и сумата от 136,44 лв. – разноски за въззивното производство.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____